

OIN KOLFER

LEGENDA O

NAJGOREM

DEČAKU NA

SVETU

Prevela
Dajana Milovanov

mala laguna

Naslov originala

Eoin Colfer

THE LEGEND OF THE WORST BOY IN THE WORLD

Text copyright © Eoin Colfer, 2007

Illustrations copyright © Tony Ross, 2007

Translation copyright © 2009 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Posvećeno Finu i Šonu,
najboljim dečacima na svetu.*

SADRŽAJ

Prvo poglavlje

NIJE FER 9

Drugo poglavlje

DEKA 17

Treće poglavlje

ALUMINIJUMSKA FOLIJA 25

Četvrto poglavlje

GUMENA BOMBONA 33

Peto poglavlje

U DŽEMPERU 43

Šesto poglavlje

ŠAKA UŠIJU 59

Sedmo poglavlje

SPIRALNO STEPENIŠTE HROMOG BIRNA . 73

Prvo poglavlje

NIJE FER

Imam četiri brata, koja se stalno žale na nešto. Ako imam neki problem i odem kod mame da popričamo o tome, tamo su već uglavnom dva brata, u redu pre mene, i jadikuju zbog nečega potpuno glupog. Mogu da imam i pravi problem, kao što je zanoktica ili izgubljena čarapa, a oni traće mamino vreme na gluposti poput lica umazanog džemom ili džempera navučenog naopako.

Moja četiri brata imaju svoje omiljene probleme o kojima vole da dave najmanje jednom dnevno. Mama te njihove probleme naziva *većitim kuknjavama*. Kad god počnu da se žale, tata zanjišti kao konj i napravi „evo ih opet izraz“, ali mama ih ipak sasluša jer je mama.

Marti je najstariji, i on večno kuka kako njemu ništa nije dopušteno, i da mu je isto kao da je u zatvoru.

„Zašto ne mogu da dobijem motocikl?“, često kuka. „Imam deset godina, i to je skoro šesnaest. Ako bih nosio kacigu, policija ne bi ni primetila.“

Ili: „Zašto ne mogu da dobijem pravi bilijarski sto u garaži? Tamo su samo stare igračke i automobil, ništa bitno. Platiću za sto čim postanem poznati fudbaler.“

Tata ponekad dođe u sobu samo da bi čuo Martijevo kmečanje. Kaže da je Marti daleko zabavniji od bilo koje televizijske emisije.

„Bilijarski sto!“, kikoće se tata. „Marti, sinko, uvek me slatko nasmeješ.“

Ovo nikako nije ono što Marti želi da čuje, pa besno odjuri dureći se. Jednom kad se vratio nakon što je tako odjurio, tata mu je poklonio kartonskog Oskara za najboljeg glumca.

Ja sam Vil, i sledeći sam po redu.

Posle mene dolazi moj drugi brat, Doni, koji većno kuka zbog svoje kose. Kako god je mama oprala ili očešljala, nešto ne valja.

„Imam čuperak na potiljku, mama.“ Mama mu to izravna.

„Polazi sad, Doni.“

„Mama, ali ja i dalje imam čuperak.“

„Ne, nemaš. Priviđa ti se. Hajde sad, polazi, zakašnićeš u školu.“

„Ja vidim da mi kosa štrči. Svakako imam čuperak. Videće me devojčice, i prišiće mi nadimak. Čupavi šumski čovek, eto kako će me zvati. Biće užasno.“

I tako mama donese pumpicu s vodom i popraska Donija po glavi.

„Je l' bolje?“

„Valjda jeste.“

Ovo se dešava svakog drugog dana. Ostalim danima, Doni hoće da napravi čuperke, jer misli da je to baš kul.

Treći i četvrti brat, Bert i Mališa, izmislili su potpuno nove reči da bi mogli što delotvornije da kukaju. Bertova nova reč je „mož“. Na primer: „Mož malo čokolade?“

„Ne pre večere, mili“, kaže mama.

„Mož samo kockicu, samo jednu.“

„Ne, mili. Stiže večera.“

„Mož kesica čipsa?“

„Mislim da ne shvataš, Berte. Nema slatkiša niti čipsa pre večere.“

„Mož pastila?“

„Pastile su isto slatke, mili.“

Mama ima mnogo strpljenja. Tata pošizi već posle drugog „mož“.

Mališa je najmlađi i mrzi što je klinac. Reč koju je on izmislio da kuka jeste „nijefer“. Na primer: „Nijefer. Krisiju je mama dozvolila da se ošiša do glave, i sad izgleda kao da ima bar pet i po godina“, rekao je jednog popodneva, kada se vratio iz obdaništa.

„Ja se ne staram o Krisiju, već o tebi“, reče mama. „I kažem – nema šišanja do glave.“

„Nijefer!“, zavijao je Mališa. „Bari ima tetovažu s nalepnice, kao veliki dečaci.“

„Nema tetovaža s nalepnica. Pričali smo već o tome.“

„Nijefer“, mumlao je Mališa. „A šta je sa mindušom? Mnogo ljudi je ima. Nijefer što i ja nemam jednu.“

„Život ponekad nije fer“, kaže mama, i grli Mališu sve dok on ne počne da sisa palac. Posle dva minuta već čvrsto spava.

Ponekad priča u snu. Pogađajte šta kaže...

Sve te pritužbe znače da, kad se Marti i ja vratimo kući iz škole sa svojim nevoljama, mali bata već sedi u

maminom krilu i kuka o svojim klinačkim problemima. A ako joj je, nekim čudom, jedno koleno slobodno, mama je već podešena na automatsko klimanje glavom. To vam je kad odrasli zapravo i ne slušaju šta deca pričaju, samo klimnu glavom svakih pet sekundi i tako dok dete ne ode.

Stoga smo Marti i ja ustanovili da moramo da pronađemo neku drugu odraslu osobu s kojom ćemo pričati o svojim problemima. Tata je sledeća žrtva, ali on ponekad ostaje na poslu toliko dugo da ga i ne vidimo

pre odlaska u krevet. Marti je zaključio da tata ima vremena samo za jednu turu pritužbi i da je ta tura njegova. Zato sam morao da izaberem nekog drugog. Nekoga ko ume da sluša i ima mnogo slobodnog vremena. Znao sam nekog savršenog za to.

Deku.

Drugo poglavlje

DEKA

Svakog vikenda, tata nas potrpa u kola i vozimo se pedeset kilometara duž obale do kuće njegovih roditelja. Naši baka i deka žive u Dankejdu, seocetu kraj mora na rtu što štrči iz mora poput vrha koplja iz kamenog doba.

Deka je svetioničar i živi s bakom u stanu u prizemlju svetionika. Kad odrastem, nameravam da preuzmem dekin posao i živim u tom stanu. Na vrata ću okačiti natpis „MLAĐOJ BRAĆI PRISTUP ZABRANJEN“. I svim devojkicama će biti zabranjeno da uđu, sem mojoj mami, koja će moći da dođe da spremi večeru, opere veš i tako to.

Deka je već počeo da me sprema za posao. Svake subote popnemo se sto šesnaest stepenika do vrha svetionika da operemo sočiva na svetioniku u prostoriji